

Holly Hepburn

Vertrek naar
Darling Cove

1

Logan

Het leek op de weg die naar het einde van de wereld leidde.

Logan Silk leunde tegen de motorkap van de tweedehands Toyota Hilux, die hij speciaal voor deze trip had gekocht, en nam het uitzicht in zich op. Door golven gerimpeld zand strekte zich uit tot de metaalgrijze horizon, onderbroken door de smalle dijk. Het was een zwarte strook asfalt, bevekt met groene algen en hier en daar een schittering van het zilveren water dat de stroming had achtergelaten. Beide kanten werden omlijst door rotsen die met algen bezaaid waren en stenen die onwillekeurig waren achtergelaten door de Noordzee, of er met wat meer precisie waren neergelegd door de ingenieurs die de weg decennia geleden hadden aangelegd. Het asfalt verdween in een bocht vanaf de plek waar Logan stond en sneed dwars door de dofbruine zandvlakte, richting de verre en vage omtrek van Ennisfarne, ongeveer tweeënhalve kilometer van de kust van Northumberland. Vlagen van de met zout gevulde wind bliezen donkere haarlokken over Logans gezicht toen hij over de weg uitkeek. Zijn adem vormde wolkjes in de ijskoude februarilucht. Er reden geen auto's voor of achter hem. Hij was helemaal alleen, op de vogels na die boven zijn hoofd cirkelden.

Het licht was niet slecht, concludeerde Logan met zijn professionele blik, ondanks de winterse lucht. Een paar vastberaden zonnestralen braken door om een stuk van de verderop gelegen zee te verlichten. Het waren schemerige stralen die de wolken in vuur en vlam zetten en goud kleurden. Logan kwam in de verleiding om een van zijn camera's erbij te pakken. De belofte van het fenomenale licht in Northumberland had kunstenaar Turner eeuwen geleden naar het

nabijgelegen eiland Lindisfarne gelokt en het was wat Logan op dit moment naar Ennisfarne had gebracht. Dat, en het vooruitzicht op alleen zijn. Afgesneden zijn van het vaste land, in elk geval door een weg, was aanlokkelijk. En aangezien het eiland slechts tweehonderdvijftig mensen huisvestigde, hoopte hij dat hij de komende maanden helemaal op zichzelf kon zijn. Maar voor nu liet hij zijn camera's in de auto liggen. In plaats van ze te pakken trok hij zijn handschoenen uit en legde hij het plaatje voor hem vast met de camera van zijn telefoon, waarna hij de beelden met een kritische blik bekeek. Het licht was beter dan hij verwachtte. Zoals altijd had de camera meer gevangen dan je met het blote oog kon zien. De wolken zagen er majestueus uit, bijna bovennatuurlijk, alsof de lucht in tweeën was gespleten en de schoonheid van de hemel tentoonstelde.

Logan keek weer naar de weg en had het irrationele gevoel dat hij op de proef werd gesteld. Alsof hij beoordeeld zou worden terwijl hij over de dijk reed en om een of andere reden tekort zou schieten. Dat de golven aan beide kanten van de weg zouden opstijgen, omlaag zouden klappen en hem en zijn robuuste auto weg zouden spoelen. Maar dan glimlachte hij, omdat hij er vrij zeker van was dat hij dat scenario in een film had gezien. Al zou wegspoelen in de zee helemaal niet onrealistisch zijn op een plek als deze. Er waren in het verleden meerdere bezoekers van Ennisfarne en Lindisfarne geweest die de opkomende vloed hadden onderschat en daardoor in de problemen waren gekomen. Er was zelfs een houten vluchthut halverwege elke dijk die naar een eiland leidde, hoog boven zeeniveau, zodat gestrande automobilisten die hun voertuigen hadden achtergelaten, buiten het bereik van de meedogenloze oceaan konden wachten om gered te worden.

Die gedachte zette Logan aan tot actie. Hij duwde zichzelf de motorkap van de Hilux af, ging weer achter het stuur zitten en startte de motor. De tijd die hij had om veilig over te steken werd met elke minuut waarin hij naar de hemel staarde minder en hij was niet van plan om het risico te lopen het lachertje van het reddingsteam van Seahouse te worden. Vooral niet wanneer de kans bestond dat hij herkend zou worden. Hij zag de koppen van de roddelbladen al voor zich.

AANGESPOELD!

*Bekende fotograaf Silk heeft het niet droog kunnen houden
na relatiebreuk*

Het zou niet uitmaken dat zijn beslissing om naar de Farne-eilanden te komen niets te maken had met zijn relatiebreuk met Suki. Dat was maanden geleden gebeurd en ze waren met een goede verstandhouding uit elkaar gegaan, voor beroemdheden dan. Maar de roddelbladjournalisten waren niet op zoek naar feiten - er viel geen geld te verdienen aan relatiebreuken die zonder drama plaatsvonden - en het plan dat Logan had bedacht om onder de radar te blijven in Ennisfarne zou in duigen vallen. Daarnaast was de Hilux volgeladen met een aantal van zijn favoriete camera's, zijn oude kameraden die hij gedurende een groot deel van zijn carrière had gebruikt. Die ging hij echt niet zomaar afstaan aan de zee.

Logan liet de motor weer draaien en vervolgde zijn weg over de dijk. Terwijl hij het eiland naderde, strekte de omgeving zich steeds verder uit tot een panoramisch uitzicht. Het meest noordelijk gelegen punt stak hoog uit boven zeeniveau en bestond uit gevaarlijke kliffen en rotsen, die een thuis boden aan een verbluffend gevarieerde vogelpopulatie. Hier was ook een van de meest gefotografeerde ruïnes van Engeland te vinden: de indrukwekkende overblijfselen van het Ennisfarne nonnenklooster. Op Lindisfarne was een soortgelijke vestiging te vinden. Het was een setting die Logan deed denken aan een gothic horrorfilm en aan muziekvideo's uit de jaren tachtig. Hij had er ooit een shoot gedaan voor *Vogue* en de grimmige schoonheid van de locatie liet die van de modellen bijna verbleken. Maar ditmaal trok het andere uiteinde van het eiland zijn aandacht. De kalkstenen boog boven de zuidpunt, die een opening vormde voor de oceaan die erachter lag. Dat zou in de nabije toekomst elke ochtend zijn uitzicht zijn, al was het dan wel een stuk dichterbij, en hij kon zich niet voorstellen dat hij er ooit genoeg van zou krijgen.

De dijk boog af naar links en leidde Logan van het vlakke zand af en naar de landtong, al wist hij dat ook dit deel van de weg snel

onder water zou komen te staan. Toen hij in zijn achteruitkijkspiegel keek was hij niet verrast dat hij licht zag glinsteren op het water achter hem. Er was nu geen weg meer terug, tenminste niet voor de komende zeven à acht uur. Hij wierp een blik op het navigatiesysteem, dat hem vertelde dat hij zijn bestemming – Darling Cove – over zeventien minuten zou bereiken. Eerst moest hij door Ennisfarne rijden, met zijn kleine haven en smalle straatjes, waardoor je het gevoel kreeg terug in de tijd te gaan. Hij besloot om wat basisbenodigdheden te kopen in de dorpswinkel, voordat hij naar het huisje zou rijden waar hij tot de zomer zou verblijven.

The Nook was gelegen tussen de pub Fisherman's Arms en een vrolijk uitzierend café in Long Street. Het had uitzicht op de kleine haven, met zijn op en neer deinende vissersboten en willekeurig geplaatste kreeftenpotten. Logan parkeerde in een van de vakken voor de winkel en zette een honkbalpet op zijn hoofd, voordat hij naar binnen liep. De eigenaar van het huisje had hem in een van haar e-mails verteld dat verschillende supermarkten op het vasteland in Ennisfarne bezorgden, waardoor hij ook online boodschappen kon doen. De bezorgingen moesten wel zorgvuldig afgesproken worden, zodat de bezorgers voldoende tijd hadden om naar het eiland en weer terug te rijden. Hij wilde zich niet direct met dat soort praktische zaken bezighouden, en al helemaal niet als The Nook alles verkocht wat hij nodig had.

Logan had geen hoge verwachtingen toen hij de winkel binnenliep. Voor zijn carrière was hij al op meerdere afgelegen plekken geweest, waar de dichtstbijzijnde winkel soms niet meer was dan een soort houten container zonder personeel, waar je alleen binnen kon komen via een app, of een leegstaand wegrestaurant, waar in een straal van ruim tweehonderd kilometer geen enkele buur te bekenen was. Hij wist dus welke belangrijke rol lokale winkels speelden in dit soort gemeenschappen. Alsnog was hij verrast door de hoeveelheid artikelen in de schappen van The Nook. Het was niet te vergelijken met de supermarkten waar hij normaal kwam, maar ze hadden in elk geval veel meer dan alleen de basisbenodigdheden. Naast oploskoffie vond hij ook koffie van Taylor's of Harrogate, een assortiment van goede fruittheeën en chocolademelkpoeder van Green and

Black. Tussen de potten zilveruitjes en augurken zag hij gepekelde citroenen en olijven met piment. Toen hij het einde van het gangpad bereikte zag hij tot zijn verbazing zelfs een toonbank met allerlei delicatessen, zoals Spaanse fuet en zongedroogde tomaatjes.

De verbazing was vast van zijn gezicht te lezen, want de gezette vrouw van middelbare leeftijd achter de toonbank keek geamuseerd. ‘Welkom bij The Nook. Bent u naar iets specifiek op zoek?’

Haar woorden waren doordrongen van hetzelfde Northumbri- sche accent dat hij zich herinnerde van zijn laatste bezoek aan En- nisfarne. Het leek op een accent uit het noordoosten, maar niet op dat van Geordies. Hij kon haar in elk geval verstaan. De vorige keer was dat bij een paar eilandbewoners niet het geval geweest, al wist hij vrij zeker dat ze hem en de rest van de crew toen in de maling namen.

‘Niet echt,’ zei hij. ‘Thee, koffie, brood en melk. Dat soort din- gen.’

De ogen boven haar rozige wangen stonden nieuwsgierig, nu ze wist dat hij hier niet voor een dagtripje was. ‘U kunt hier alles vinden wat u nodig heeft. Hoe lang blijft u?’

Het was een volkomen normale vraag, maar Logan moest alsnog de drang onderdrukken om te antwoorden dat haar dat niets aan- ging. ‘Daar ben ik nog niet uit,’ zei hij, zo neutraal als hij kon. Maar het was vanzelfsprekend dat hij de komende maanden hier zijn boodschappen zou doen, dus toverde hij een warme glimlach tevoor- schijn en zei hij: ‘Een poos, denk ik.’

Ze knikte. ‘Dan kan ik mezelf maar beter voorstellen. Ik ben Freda, eigenaar van The Nook. Als er iets ontbreekt in de schappen, laat het me weten: ik ben er om u van dienst te zijn.’

‘Bedankt, ik zal het onthouden,’ zei hij en hij liet zijn blik over de variëteit aan smakelijke hapjes onder de glazen toonbank glijden. ‘Al ziet het ernaar uit dat u in de meeste basisbenodigdheden voor- ziet.’

Freda trok haar wenkbrauwen op. ‘Nou, u zou er nog van versted staan wat mensen verwachten dat we op voorraad hebben.’ Ze nam hem vluchtig in zich op. ‘Of misschien niet. Komt u uit Londen?’

Opnieuw wist hij dat het geen zin had om het te ontkennen. Al

wist hij niet zeker wat hem had verraden. Zijn accent was niet typisch Londens, meer een mengelmoes van alles, ontstaan door de plaatsen waar hij door de jaren heen had gewoond. Maar het was wel een overwegend zuidelijk accent. En ze had ook gelijk: hij bezat immers een flat in Pimlico die hij als 'thuis' beschouwde, ook al bleef hij er zelden langer dan een paar dagen. 'Ja,' zei hij.

'Je zult het leven hier waarschijnlijk een beetje anders vinden,' zei ze. 'Misschien wat te stil, in elk geval totdat je daaraan gewend bent. Maar iedereen kijkt naar elkaar om en als je behoefte hebt aan gezelschap vind je meestal wel een vriendelijk gezicht in de plaatselijke pub.'

Gezelschap was wel het laatste waar Logan behoefte aan had. Hij was hier niet gekomen om vrienden te maken. Maar het voelde onbeleefd om dat te zeggen. Opnieuw gaf hij haar een beleefd antwoord waarbij hij enigszins een slag om de arm hield. 'Geweldig.' Daarna wees hij naar de glazen toonbank. 'Ik wil graag een stuk van uw gerookte ham.'

Freda trok een paar handschoenen aan en pakte een vleesmes. 'Die gaat goed samen met de Doddington-kaas van het vasteland,' zei ze toen ze de ham sneed. 'Perfect voor uw eerste avond op het eiland.'

Hij keek naar de zachte, gele kaas die werd omhuld door een dieprode korst. 'Doe daar ook maar een stuk van. Bedankt.'

Freda knikte voldaan, alsof hij een kleine test had doorstaan. 'Verderop in de gang ligt vers zuurdesembrood, maar we hebben ook boerenbrood, als u dat lekkerder vindt. En we hebben een heerlijke rode wijn om alles mee weg te spoelen.'

Logan kon het niet weerstaan om wrang te glimlachen door deze verkooptrucjes, maar hij zou alles kopen wat ze voorstelde. In het huisje dat hij had geboekt zat een houtkachel en hij zag al helemaal voor zich hoe hij bij het brandende vuur zou eten, met op de achtergrond het geluid van de neerslaande golven op de kustlijn. Het water liep hem nu al in de mond. 'Verkocht,' zei hij.

Toen hij rondkeek tussen de schappen en nog wat meer benodigdheden verzamelde om de komende dagen door te komen, hoorde hij het belletje van de winkel rinkelen, wat aankondigde dat er

nog een klant binnen was gekomen. Logan keek automatisch op en kreeg een glimp te zien van grijs haar en een indrukwekkende baard, blozende wangen en versleten, gele, waterdichte kleding. Maar zijn neus reageerde het snelst. De stank van vis was zo overheersend dat hij zijn hand voor zijn gezicht sloeg voordat hij zichzelf kon tegenhouden. Het uiterlijk van de man verraadde het al en de geur die om hem heen hing bevestigde het: dit was een van de vissers van het eiland.

Logan bleef nog wat rondhangen in de buurt van de delicatessen- toonbank en wachtte tot de andere klant zijn aankoop had afge- rekend en de winkel verliet, voordat hij naar de kassa voor in de winkel liep. De visachtige walm bleef hangen en werd gecombineerd met een vleug lichaamsgeur. De afkeer moest van zijn gezicht te lezen zijn geweest, want Freda wierp hem een meelevende blik toe. ‘Dat is George. De stank is in het begin een beetje heftig, maar je went er wel aan. Ga gewoon niet te dicht bij hem in de buurt zitten in de kroeg.’

Logan knipperde. ‘Ruikt hij zo als hij niet aan het werk is?’

‘Hij ruikt altijd zo.’ Freda tuitte haar lippen, terwijl ze de bood- schappen in een stevige, bruine papieren zak stopte. ‘Maar hij heeft het zelf niet door. Een paar jaar geleden is hij door een ongeval zijn reukvermogen verloren. Hij viel van een boot en kreeg een klap tegen zijn hoofd. Zijn smaak is ook weg, maar daar hebben de mensen om hem heen wat minder last van.’

Dat klonk heel logisch, dacht Logan, en hij probeerde zijn neus niet nog een keer op te trekken. Natuurlijk rook niemand opzettelijk zo slecht. ‘Heeft niemand dit ooit tegen hem gezegd?’

Freda’s blik ontmoette de zijne en voor het eerst was er een soort kilte in te bekennen. ‘Natuurlijk wel. Maar hij vergeet het, wat be- grijpelijk is. Niemand denkt na over de dingen die hij niet kan rui- ken.’

En dat klonk ook heel begrijpelijk. Het verkrijgen van zintuige- lijke input, zonder na te hoeven denken over onbewuste geuren, was voor de meeste mensen doodnormaal. ‘Dat kan best kloppen,’ gaf hij toe. ‘Het is vast enorm moeilijk voor hem.’

De winkeleigenaar haalde haar schouders op. ‘Ja, maar aan de

andere kant zou het hem geen kwaad doen als hij wat vaker een douche zou nemen.’ Ze legde de ingepakte ham bovenop in de zak en knikte. ‘Dat is dan drieëndertig pond en achtennegentig pence, alsjeblieft.’

Logan hield zijn pas tegen de lezer en nam de papieren zak in zijn armen. ‘Bedankt.’

‘Geen enkel probleem,’ antwoordde Freda. ‘We zullen u vast snel weer zien, nadat u bent gesetteld en zo.’

Logans gedachten gingen terug naar de goedgevulde delicatessentoonbank. Blijkbaar was Ennisfarne toch niet helemaal het einde van de wereld. ‘Ik denk het ook. Nogmaals bedankt.’

Aan de rand van het dorp passeerde hij een aantal grote omgekeerde boten, waarvan de boegen naar de golven wezen. Hij herinnerde zich dat ze werden gebruikt als loodsen, sinds hun leven op zee voorbij was. Ze deden hem denken aan enorme draken, die hun schat bewaakten en klaarstonden om omhoog te vliegen. Hij kon voor zich zien hoe ze over de landtong zouden zweven waar nu de ruïne van het nonnenklooster stond, met hun grote vleugels uitgestrekt tegen de sombere loodkleurige hemel, cirkelend boven hun nest. De gedachte deed hem glimlachen. Ennisfarne was beroemd door zijn vogel- en zeehondenkolonies, maar nog niemand had er ooit een draak ontdekt.

De weg splitste zich op en Logan nam even de tijd om het bord te bestuderen. Links zou hem naar de oostelijke rand van het eiland brengen, naar het baken dat daar al duizenden jaren stond, een vroege waarschuwing voor indringers op zee. De splitsing naar rechts draaide naar het zuidwesten, naar het duinhuisje dat uitkeek op het hoefijzervormige strand dat hij vanaf de dijk had gezien, en verder naar Darling Cove zelf. Een vlag van vermoeidheid prikkelde zijn oogleden. Het was een lange dag geweest en hij keek uit naar het einde van zijn reis. Hij sloeg rechts af en reed naar de baai.

De prachtige kalkstenen boog kwam in zicht toen hij de top van de weg bereikte. Logan vertraagde de auto, nam de spectaculaire natuurlijke constructie in zich op en bewonderde het bleke zand dat eronder afboog. Zijn handen trilden aan het stuur en zijn instincten als fotograaf kriebelden, maar er zou nog voldoende tijd zijn om

foto's van de baai te maken en hij stuwde de auto weer voorwaarts. Verder langs de weg wees een ander bord de weg naar het huisje. Hij keek naar rechts en zag een flits van een grijs leistenen dak boven de enkele rijstrook uitsteken, met de zee erachter glinsterend. Er waren geen andere huizen te zien, wat deels de reden was waarom hij voor dit specifieke huisje had gekozen, maar hij wist wel dat er aan het einde van de straat een soort café-bar was. De aanwezigheid ervan hinderde hem niet en hij betwijfelde of het druk zou worden in deze tijd van het jaar.

Hij reed de Hilux naar een ruime, met grind gevulde parkeerplek en bekeek het witte huisje. Clusters van sneeuwkllokjes nestelden zich onder de ramen, met lila krokussen als hun burens, een herinnering dat de lente in aantocht was, ondanks de sombere lucht. De deur was in een korenbloemblauwe kleur geverfd die er fris uitzag en ernaast hing een sleutelkastje aan de muur. Logan tikte de code in, pakte de sleutel en ging naar binnen. De inrichting was net zo aangenaam minimalistisch als de website had gesuggereerd: witte stenen muren, bleke houten vloeren en de afwezigheid van het soort maritieme prullaria dat volgens sommige verhuurders sfeer gaf aan hun eigendommen. Maar het uitzicht beviel Logan nog het meest. De grote ramen omlijstten golvende, boterachtige zandduinen, bedekt met weelderig groen helmgras dat heen en weer bewoog in de wind. Daarachter, aan de linkerkant, krulde de boog zich in de lucht. Logan bleef even naar het tafereel staren en een deel van zijn vermoeidheid viel van zijn schouders. Aan dit uitzicht kon hij wel gewend raken.

Uiteindelijk wendde hij zijn blik af om de rest van het huisje te bekijken. De keuken was klein, maar uitgerust met alle basisvoorzieningen. Zijn verhuurder had een welkomstpakket naast de ketel achtergelaten, waarin een paar items zaten die hij net bij The Nook had gekocht. De slaapkamer zag er comfortabel genoeg uit, met een scala aan knusse plaids en kussens in blauwe en grijze kleuren, die verspreid lagen over het smetteloze witte dekbedovertrek. De woonkamer vond hij het mooist. Tegenover de houtkachel stond een zachte tweezitsbank, met een hoge stapel kussens en dikke wollen dekens. Logan kon zich al voorstellen dat hij hier vele tevreden avon-

den zou doorbrengen met kijken naar de vlammen die het rokerige glas likten. Iemand had er zelfs aan gedacht om een fauteuil naast het raam te plaatsen, met een uitnodigend uitzicht op de duinen. Al met al kon hij concluderen dat er slechtere plekken waren om te wonen. Met een beetje geluk zou het eeuwige ritme van de golven de rusteloosheid verzachten die zijn ziel leek te hebben overgenomen, nadat hij zijn laatste fotoshoot tijdens de New York Fashion Week had verlaten.

Het uitladen van de Hilux duurde niet lang. Logan was gewend om licht te reizen en de grootste spullen die hij had meegenomen hadden allemaal te maken met zijn werk, zoals cameralozen en verlichting, hoewel hij geen plannen had om foto's te maken waarbij hij iets anders nodig had dan natuurlijk licht. Zijn ervaring had hem echter geleerd om voorbereid te zijn en daarom stopte hij zo veel mogelijk van zijn spullen onder het bed weg en stapelde de rest op in de hoek van de slaapkamer.

De zon zakte langzaam weg in de lucht tegen de tijd dat Logan in de fauteuil bij het raam ging zitten met een kop zwarte koffie in zijn handen. De sombere wolken van eerder waren verdwenen, waardoor de lichtblauwe lucht erachter werd onthuld, met hier en daar een fijn streepje citroenkleur. Zijn ogen vernauwden zich toen hij naar het late middaglicht keek, dat zelfs in de winter vaak zo'n uur voor zonsondergang een bijzondere gouden gloed veroorzaakte. Hij vermoedde dat de zon op deze plek zelf ingelijst zou worden door de boog, voordat hij onder het vasteland zou zakken. Met een beetje geluk zou het een mooie zonsondergang worden. Eentje die één of twee foto's waard was.

Hij dronk de koffie in twee slokken weg en hees zich uit de fauteuil. Vijf minuten later baande hij zich een weg door de duinen, met zijn vertrouwde Nikon-camera om zijn nek, terwijl hij zich door de gaten in het stekelige helmgras manoeuvreerde. Het fijne zand bewoog verraderlijk onder zijn wandelschoenen, waardoor hij zich moest concentreren op het bewaren van zijn evenwicht, in plaats van op het uitzicht voor hem. Daardoor keek hij naar zijn voeten toen hij uiteindelijk het doolhof van duinen achter zich liet. Een vlaag zoute lucht begroette hem, samen met het plotselinge luide geraas

van de golven, waardoor hij opkeek en voor het eerst Darling Cove in zich opnam.

Hij had het strand voor zichzelf. Rechts van hem sijpelde het zand weg aan de voet van de landtong die een punt van het hoefijzer vormde. Een verzameling van grillige rotsen stak uit boven het opkomende tij, waardoor het zeewater de lucht in spoot als de golven neerklapten. Logan zag verschillende donkere uitsparingen in de kliffen en ging ervan uit dat het grotten waren, al was het onmogelijk om in te schatten hoe diep ze waren. Hij draaide zich naar links en bekeek de brede gele vlakte die in een scherpe bocht naar het andere punt van het hoefijzer kronkelde. De kliffen aan deze kant strekten zich ook uit in de zee, maar eindigden in de spectaculaire boog, waarachter de lucht schakeringen van de kleuren amber, blauw en roze toonde. Bij een van de voeten van de kliffen, op een veilige afstand van de plek waar het zand en de zee elkaar ontmoetten, zag hij een groot gebouw waarvan hij vermoedde dat het Darlings was, de bar van zijn huisbaas.

Zich bewust van hoe snel de lucht zou veranderen, begon Logan aan zijn weg naar het westelijke uiteinde van de baai. Het zand was hier makkelijker te betreden. Niet minder fijn, maar vochtiger, waardoor zijn laarzen minder diep wegzakten. Het oppervlak was bezaaid met door het water versleten kiezelstenen en schelpen, besprenkeld met ondoorzichtige waterkristallen die in alle kleuren van de regenboog opvlamden in de laatste zonnestralen. De lucht was helder en schoon, doorspekt met zout en verkoeld door het naderende vallen van de avond. Logan zette de kraag van zijn jas omhoog en wenste dat hij de kasjmieren sjaal had meegenomen die in het huisje over het bed gedrapeerd was. Hij had moeten weten dat de wind op het strand koud zou zijn, maar hij had niet genoeg tijd meer om terug te gaan. In plaats daarvan versnelde hij zijn pas en gebruikte hij zijn verhoogde tempo om op te warmen.

Hij bereikte het uiteinde van het strand en keek nog een keer naar de bar. Het was een splitlevelgebouw met een lichtblauwe en gele kleur en een groot balkon op de eerste verdieping, dat uitkeek over het benijdenswaardige uitzicht. Hij kon zich voorstellen dat het een populaire locatie was in de warmere maanden. De begane grond had

glazen deuren die van de vloer tot het plafond leken te reiken en toegang gaven tot een laag houten platform dat uitstak op het strand en met ondiepe treden naar het zand leidde. Hij stelde zich voor dat het vol zou zitten met mensen, maar zijn aandacht werd al snel teruggetrokken door de prachtige lucht die door de ramen werd weerspiegeld. Hij draaide zich om, maakte zijn camera los en liep doelbewust naar de kustlijn.

De zon leek vastberaden te zijn om indruk op hem te maken, terwijl hij naar de horizon zakte. De kleuren die enkele ogenblikken daarvoor nog zacht waren, waren nu uitgediept; het zachtroze bloeide uit tot een kersenkleur, het amber had zich vermengd met strengen saffraan en oranje en het lichtblauw was veranderd in een lavendeltint, met hier en daar een vleug indigo. In het hart van de boog was een lichtgevende gouden kleur te zien. Met één hand beschaduwde Logan zijn ogen, met de ander opende hij de lensdop en maakte hij verschillende experimentele opnamen. Fronsend naar het kleine schermje deed hij een paar stappen naar links en maakte nog een paar foto's. Tevreden met de invalshoek begon hij serieus te werken en ging hij al snel op in zijn taak. De kleuren veranderden alweer en de zon ging snel onder. Hij had slechts minuten om het tafereel vast te leggen.

Een schreeuw in de verte brak door zijn concentratie heen. Logan blokkeerde de afleiding en focuste zich op het zicht door de cameraleas. Een deel van zijn hersenen registreerde het opkomende tij toen een schuimende golf gevaarlijk dicht langs zijn laarzen streek. Zonder zijn camera te laten zakken verplaatste hij zich naar achteren. Er klonk weer een schreeuw. Hij kon de woorden niet verstaan, maar het klonk als een naam. Een geërgerde ouder die een kind terechtwees, vermoedde hij afwezig, zonder rond te kijken. Niet zijn zaken. En toen werd hij zich van iets anders bewust: een zwakke maar ritmische trilling die door het zand denderde. Een derde schreeuw klonk over het strand, nu dichterbij, waardoor hij de woorden kon horen. 'Huxley! Huxley, nee!'

Zijn concentratie was nu verbroken en Logan vloekte mompelend. Hij draaide zich om, maar precies op dat moment botste er iets laags en snels tegen de achterkant van zijn benen. De hemel maakte

een vreemde slingerbeweging toen hij voelde dat hij de lucht in vloog. De camera vloog uit zijn greep en voordat Logan het in de gaten had tuimelde zowel hij als de Nikon richting het natte zand.